

E

EBERTH (BACILUL)	bacil care produce febra tifoidă.
EBOLA	v. maladia cu virus Ebola.
EBRIETATE	stare de beție, produsă mai ales de ingestia băuturilor alcoolice.
EBULOSCOPIE	(lat. <i>ebullio-ire</i> – a fierbe + <i>skopein</i> – a examina) parte a fizicii care se ocupă cu deteminarea temperaturii la care corpurile încep să fiarbă.
EBURNARE	(lat. <i>eburnus</i> - fildeș) sin. cu osteita osificantă; creșterea densității unui os până când acesta devine compact ca fildeșul;
E.B.V.	abr. virus Epstein-Barr.
Ec.	prescurtarea de la eritrocit.
ECBOLIC	(gr. <i>ek</i> – în afară + <i>ballein</i> – a arunca) care determină expulzarea fătului.
ECDYSIS	fenomen caracteristic unor grupe de organisme: artropode, reptile care constă în plesnirea, ruperea și eliminarea periodică a cuticulei rigide, care învelește corpul și înlocuirea cu o cuticulă nouă; inițial, cuticula este elastică și extensibilă permițând creșterea corpului, apoi devine groasă, masivă și rigidă.
ECDISON	(gr. <i>ekdysai</i> – a despuia, a năpârli), hormonul năpârlirii sau hormonul stimulării metamorfozării (de creștere, de diferențiere) secretat de glandele protoracice ale insectelor.
ECDYSIS	năpârlire la artropode și reptile.
ECFILAXIE	(gr. <i>ek</i> + <i>phylasso</i> - protejez) suspendarea puterii de apărare într-o anumită regiune a organismului.
ECHIDIN	(gr. <i>echidna</i> - viperă) substanță neurotoxică produsă de vipere, venin.
ECHILIBRU	<ol style="list-style-type: none"> 1. stare de repaus a unui corp supus acțiunii unor forțe care se anulează reciproc; 2. stare de stabilitate , 3. stabilitate neuropsihică, a stării sufletești.
ECHILIBRU GENETIC	starea unei populații mari panmictice în care frecvența genelor și a genotipurilor se menține constantă generații succesive.
ECHILIBRUL HARDY-WEINBERG	sin. echilibru genetic; stadiul unei populații mari panmictice în care frecvența genotipurilor se menține constantă generații succesive.
ECHIMOLAR	care se referă la o soluție conținând același număr de molecule gram la un volum dat.
ECHIMOZĂ	(gr. <i>ek</i> + <i>chimos</i> - suc) pată de culoare violaceu - maro care apar pe piele, mucoase sau seroase, datorată extravazării sângelui.
ECHINOCASMUS	(gr. <i>echinos</i> – arici + <i>chasma</i> – crăpătură, gură) parazit cu un guler cu 24 de ghimpi din familia <i>Echinostomatide</i> , clasa <i>Trematoda</i> care parazitează în intestin la om, câine, pisică, vulpe și porc.
ECHINOCOC	(gr. <i>ekinos</i> + <i>kokos</i> – grăunte, sâmbure) parazit din familia <i>Taeniidae</i> , clasa <i>Cestoda</i> , tenia este formată din 3-4 proglote, are embrionul hexacant și parazitează la câine și pisică, care elimină oncosfere prin fecale care pot ajunge în tubul digestiv la animale și om, transformându-se în chiști hidatici diseminați în organe.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

ECHINOCOZOĂ	boală parazitară produsă de <i>Echinococcus granulosus</i> , comună omului și unor animale, sinonim cu hidatidoza.
ECHINODERME	încregătură (<i>Echinodermata</i>) de animale nevertebrate marine din care fac parte crinii de mare (crinoidele), stelele de mare (hoteridele), șerpii de mare (ofiuridele) și aricii de mare (echinoidele).
ECHINOPARIFIUM	(gr. <i>echinos</i> + <i>paryphes</i> – ieșitură înainte, împins înainte) parazit din familia <i>Echinostomatidae</i> , familia <i>Nematode</i> care parazitează în intestin la păsări.
ECHINORHINCHUS	(gr. <i>echinos</i> + <i>rhyngchos</i> – rât, bot) parazit acantocefal din familia <i>Echinostomatidae</i> , clasa <i>Trematoda</i> , cu trompa ca un rât, prevăzută cu cârlige care parazitează în intestinul omului sau nurecii.
ECHINOSTOMA	(gr. <i>echinos</i> + <i>stoma</i> - gură) parazit din familia <i>Echinostomatide</i> clasa <i>Trematoda</i> care are în jurul gurii un guler cu 37 de ghimpi și care parazitează în intestinul palmipedelor.
ECHITAȚIE	pregătirea călărețului și a calului prin antrenament susținut în vederea obținerii unor rezultate sportive deosebite.
ECHONDROM	termen utilizat pentru a desemna mărire în volum prin proliferarea țesutului cartilaginios la nivelul unor articulații.
ECHIVALENT	<ol style="list-style-type: none"> 1. un simptom care apare în locul altuia obișnuit în boala respectivă; 2. denumire a manifestării patologice la epileptici; înlocuiește criza propriu-zisă; 3. medicament cu acțiune farmacologică similară cu a altui medicament.
ECHIVALENT - GRAM	unitate chimică de masă egală cu numărul de grame care reprezintă greutatea molară a unei substanțe, divizată prin valență.
ECLAMPSIE	(gr. <i>eklampein</i> – a apărea brusc, a exploda) toxicoză gravidică cu debut brusc, caracterizată prin convulsii, față cianotică, febră crescută, oligurie și albuminurie și uremie consecutivă.
ECLOZIUNE	ieșirea puilor din ouă la sfârșitul perioadei de incubație sau ieșirea larvelor din ouă.
ECOACUZIE	impresia că un sunet unic este perceput de două ori, ca două sunete succesive, de una sau ambele urechi.
ECOCARDIOGRAFIE	mijloc de investigare a activității electrice a inimii.
ECOENCEFALOGRAFIE	tehnică de explorare cerebrală pentru depistarea tumorilor, hematoamelor, abceselor intracraniene cu ajutorul ultrasunetelor.
ECOENDOSCOPIE DIGESTIVĂ	explorarea tubului digestiv la toate nivelele, combinând endoscopia și ecografia.
ECOGEN	în ecografie sau ultrasonografie, se numește astfel o structură care dă naștere unor ecouri.
ECOGRAFIE	înregistrarea ecourilor produse de ultrasunete atunci când traversează diferite medii și structuri ale organismului, folosită ca metodă de diagnostic. Înregistrarea se face după transformarea ecourilor în semnale electrice sau semnale luminoase.
ECOLALIE	repetarea automată, în ecou, a cuvintelor sau sunetelor auzite.
ECOLOGIE	(gr. <i>oikos</i> - casă + <i>logos</i> - studiu) ramură a biologiei care are ca obiect studiul interrelațiilor dintre organisme, plante și animale și cu mediul lor de viață (biotic și abiotic).
ECOMIMIE	imitarea automată a gesturilor unui interlocutor, observată în unele stări demențiale și confuzionale.
ECONDROM	<ol style="list-style-type: none"> 1. tumoră cartilaginoasă la suprafața unui os; 2. sin cu osteocondrom
ECONDROZĂ	stare caracterizată prin dezvoltarea a numeroase condroame
ECOSISTEM	(gr. <i>oikos</i> + <i>systas-ados</i> – care stă împreună) sistem ecologic unitar rezultat din interacțiunea totalității organismelor și condițiilor abiotice, care formează un biotop.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

ECOSPECIE	grup de plante sau animale format din una sau mai multe ecotipuri, ai căror membri se pot reproduce între ei înșiși fără ca descendenții să-și piardă fertilitatea; corespunde aproximativ speciei convenționale.
ECOTIP	grup de plante sau animale, biotip, rezultat în urma selecției naturale într-un habitat particular.
ECOTOP	tip particular de habitat în cadrul unei regiuni.
ECRASOR	(fr. <i>ecraser – a strivi</i>) instrument prin care se face strivirea țesuturilor.
ECTODERM	foița embrionară sau foița germinativă formată dintr-un singur strat de celule situată la exteriorul embrionului animal din care se dezvoltă așa numitele organe ectodermale: epiderma, sistemul nervos și unele organe de simț; la nevertebrate se mai dezvoltă traheea, branhiile și plămâni.
ECTOMOGRAFIE	înregistrarea și studiul ecourilor diferitelor medii sau structuri organice, obținute prin aplicarea ultrasunetelor după principiul tomografiei.
ECTOPARAZIT	organism care parazitează pe suprafața corpului unui animal sau unei plante.
ECTOPIE	(fr. <i>ectopie</i>) poziție anormală a unui organ
ECTAZIE	(gr. <i>ektasis - dilatat</i>) dilatarea unor organe cavitare sau a unor vase.
ECTIMĂ	afecțiune cutanată caracterizată prin pustule rotunde cu tendință de a se întinde și unii, iar după spargerea pustulelor și uscarea conținutului, prin apariția unor cruste.
ECTOBLAST	(gr. <i>ektos – extern, blastos - germen</i>) sin. ectoderm, partea externă a unui germen.
ECTOCARDIE	termen utilizat pentru a desemna o anomalie în așezarea cordului, el putând fi situat sub diafragmă sau în afara cutiei toracice când osul stern lipsește.
ECTODERM	pătura externă a embrionului din care se formează epidermul cu fanerele și tubul neural.
ECTOMER	fiecare din blastomerele ce concură la formarea ectodermului.
... ECTOMIE	(gr. <i>ek – în afară + tome - secțiune</i>) sufix utilizat la sfârșitul denumirii unui organ având semnificația de ablație a unui organ.
ECTOPAG	monstruoșitate dublă în care cele două corpuri de fetoși sunt unite numai la nivelul costosternal.
ECTOPARAZIT	parazit care trăiește pe suprafața organismului animal.
ECTOPIE	<ol style="list-style-type: none"> 1. deplasarea sau așezarea vicioasă a unui organ sau a unei părți dintr-un organ de origine mai ales congenitală; 2. formarea stimulului contrației cardiace în altă parte decât în nodul sinoatrial.
ECTOPLASMĂ	sin. hialoplasmă, zona periferică, hialină a citoplasmei;
ECTRODACTILIE	absența congenitală a unuia sau a mai multor degete.
ECTROGEN	care produce anomalii congenitale.
ECTROMELIE	malformație caracterizată prin absența sau slaba dezvoltare a unuia sau mai multor membre.
ECTROPION	răsfrângerea înafară a pleoapei.
ECTROPODIE	absența congenitală, parțială sau totală, a unuia sau ambelor picioare.
ECTOZOAR	(gr. <i>ektos + zoon</i>) parazit animal care trăiește pe suprafața organismului.
ECVIDEE	familie de animale ierbivore, unicopitate, fără vezică biliară, cuprinzând calul, măgarul, zebra.
ECVINISM	deformarea congenitală sau dobândită a piciorului care este în hiperextensie maximală și amintește de copita unui cal.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

ECZEMĂ	dermatoză eritemato-veziculoasă, pruriginoasă recidivantă datorată unui mare număr de factori interni și externi la persoane cu o predispoziție înnăscută sau dobândită.
EDAFON	totalitatea organismelor, plante și animale, care trăiesc într-un anumit sol.
EDEM	acumulare de lichid seros în țesuturi, ca urmare a unor tulburări de circulație sanguină sau limfatică de natură inflamatorie sau mecanică, sau a modificărilor la nivelul substanței fundamentale.
EDEMATOS	care este caracterizat prin edeme.
EDEMAȚIAT	care este sediul unui edem.
EDEN-HYBBINETTE (OPERAȚIA)	tehnică chirurgicală pentru corectarea unei luxații recidivante a umărului, prin greșă articulară preglenoidiană.
EDENTAT	animal fără dinți, fie parțial fie total.
E.D.T.A.	abr. acidul edetaminic.
EDULCOLARE	procedeu prin care anumite medicamente sunt îndulcite pentru a fi administrate mai ușor p.o.
E.E.G.	abr. electroencefalogramă.
EFFECT DOPPLER	modificarea frecvenței unei unde (sonore, luminoase, ultrasonice etc.), datorată sensului unei apropieri sau îndepărtări a sursei de producere.
EFECTOR	<ol style="list-style-type: none"> 1. se spune despre un organ care exercită o acțiune sau o activitate de răspuns la o stimulare nervoasă; 2. terminație nervoasă care transmite un influx nervos care produce o contracție musculară sau o secreție glandulară.
EFEDRINĂ	alcaloid extras din arbuști din genul <i>Ephedra</i> , obținut și prin sinteză; este un simpaticomimetic prescris ca bronhodilatator, ca decongestionant nazal și ca dilatator al pupilei.
EFELIDE	pete de culoare închisă, pistrui, care apar pe piele după iradiații solare îndelungate.
EFEMER	fenomen care durează foarte puțin.
EFEMERIDE	ordin primitiv de insecte aripate care au durata vieții în stadiul de adult foarte scurtă, de la o oră la două zile, larvele sunt acvatic, trăiesc 2-3 ani și sunt fitofage.
EFERENT	care conduce în afară, centrifug.
EFERVESCENȚĂ	degajarea unui gaz dintr-un lichid la fierbere, la acțiunea undelor ultrasonore sau când acest gaz rezultă dintr-o reacție dintre două substanțe chimice.
EFUZIUNE	revărsarea unui lichid în afara organului care îl conținea.
EFIDROZĂ	tulburări de transpirație caracterizate prin creșterea acesteia în anumite zone ale organismului.
EFLORESCENȚĂ	fenomenul de pierdere a apei de cristalizare a unor substanțe cristaline cu transformarea lor în pulberi.
E.G.	abr. echivalent gram.
EGAGROPILE	(gr. <i>aigagros</i> – capră + <i>pilos</i> - minge) conglomerat format din păr sau lână și puține alimente care se găsesc în rumenul sau stomacul unor animale.
EGESTA	actul de evacuare a tubului digestiv.
EGOCENTRISM	tendința de a concentra asupra sa activitatea și gândurile proprii.
EGOFONIE	(gr. <i>aix, aigos</i> – capră + <i>phone</i> - voce) voce sau manifestări vocale asemănătoare behăitului caprei.
EGIPTIANELA	hemosporid din clasa <i>Sporozoa</i> care parazitează în eritrocite la găină, fiind transmis de către <i>Argas persicus</i> .
EHRlich (REAȚIA)	sin. diazoreacție.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

EIMERIE	parazit intestinal din familia <i>Coccidia</i> , clasa <i>Sporozoa</i> , denumit după zoologul Eimer (1843-1898), care parazitează în celulele intestinale, canalele biliare, tubii contorți, la numeroase specii bovine, ovine, caprine, suine și păsări.
EJACULARE	actul fiziologic de emisiune a spermei din veziculele seminale.
E.K.G.	abr. electrocardiogramă; sin. E.C.G.;
ELASTANȚĂ	variația presiunii intrapulmonare, determinată de variația corespunzătoare a volumului pulmonar, este inversul complianței.
ELASTICITATE	însușirea unui corp de a se lăsa destins, apoi de a reveni la forma inițială.
ELASTOREXIE	ruptura fibrelor elastice din piele, în urma degenerescenței lor.
ELECTIVITATE	însușirea unor anumite substanțe de a se fixa pe un tip determinat de celule sau țesut.
ELECTROCARDIOGRAFIE	metodă de înregistrare grafică a contracțiilor inimii, recepționate de electrozi așezați în diverse poziții și amplificați convenabil.
ELECTROCARDIOGRAMĂ	grafic care reprezintă traseul electrocardiografic, expresie a interacțiunii diferiților vectori pe care se descriu: unde, segmente și diferite intervale.
ELECTROCAUTER	instrument pentru cauterizarea țesuturilor, cu ajutorul unui conductor cu temperatură ridicată prin energie electrică.
ELECTROCOAGULARE	distrugerea circumscrisă a unui țesut cu ajutorul unui electrod în formă de ac, prin căldura degajată de trecerea unui curent electric de înaltă frecvență.
ELECTROCONVERSIE	mijloc terapeutic; aplicat în urgența în diferite boli cardiace grave ce pot provoca moartea.
ELECTRO-CORTICOGRAFIE	înregistrarea grafică a ritmurilor electrice cerebrale; electrozii sunt plasați în contact direct cu cortexul cerebral.
ELECTROOCULOGRAFIE	înregistrarea mișcărilor oculare voluntare sau reflexe.
ELECTROD	conductor electric într-o pilă prin care iese sau intră curentul electric; polul pozitiv se numește anod, polul negativ se numește catod.
ELECTRO-ENCEFALOGRAFIE	metodă de înregistrare grafică a biocurenților cerebrali ai scoarței și structurilor subcorticale.
ELECTRO-ENCEFALOGRAMĂ	înregistrare grafică a variațiilor de potențial bioelectric determinate de activitatea normală sau patologică a encefalului.
ELECTROFOREZĂ	metodă de laborator ce permite separarea într-un câmp electric a diferitelor componente ale unei soluții; este larg folosită în medicină pentru separarea fracțiunilor proteice ale serului, care se deplasează sub influența curentului, cu viteze diferite, constante pentru fiecare fracțiune.
ELECTROLIT	termen general care cuprinde toate substanțele ce se disociază în ioni prin dizolvare în apă sau topire, permițând trecerea curentului electric prin soluția astfel rezultată.
ELECTROLITIC	<ol style="list-style-type: none"> 1. care se referă sau care este datorat electrolizei; 2. care posedă însușirile unui electrolit.
ELECTROLIZOR	aparat folosit pentru electroliza terapeutică în cazuri de stenoză esofagiană sau uretrală.
ELECTROMIOGRAMĂ	traseu care înregistrează variațiile de curenți care se produc în mușchii aflați în repaus sau în contracție.
ELECTRONOTERAPIE	tratament cu electroni de înaltă energie, folosit în special în tumorile canceroase.
ELECTRO-PROTEINOGRAMĂ	grafic obținut prin înregistrarea cantităților de proteine sanguine, separate prin electroforeză.
ELECTRORETINOGRAFIE	metodă de înregistrare grafică a variațiilor curentului electric produs de retină în urma unei stimulări luminoase.
ELECTROSISTOLIE	activarea contracțiilor cardiace cu ajutorul unor stimulări electrice ritmate.
ELECTROȘOC	mijloc terapeutic folosit în tratarea unor boli mintale; provocarea unei foarte scurte descărcări electrice cu acțiune asupra creierului.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

ELECTUAR	preparat farmaceutic de consistență moale format din pulbere medicamentoasă și un sirop, miere sau marmeladă pentru a putea fi ușor de administrat.
ELEFANTIAZIS	limfangită proliferativă, cronică, însoțită de edem, localizat la membrele pelvine, mai frecvent la cal și mai rar la alte animale; membrul este mult îngroșat având aspectul de membru de elefant.
ELEMENTE MINERALE	elemente chimice care se găsesc în număr mare (peste 30) în substanța vie vegetală sau animală: H, C, N, O, P, S, Cl, Na, Mg, K, Ca, Fe, I, F, Br, Mn etc.; primele 11 sunt elemente fundamentale sau macroelemente iar restul, care se găsesc numai în anumite citoplasme sau în cantități infime, sunt microelemente sau oligoelemente.
ELIPTOCITOZĂ	anomalie genetică, morfologic caracterizată prin forma ovală a majorității eritrocitelor circulante.
ELITRE	aripile anterioare sau acoperitoare ale insectelor coleoptere, transformate prin sclerificare și prin dispariția nervurilor; servesc la protejerea aripilor membranoase și la apărarea abdomenului insectelor aflate în repaus.
ELITROPTOZĂ	(gr. <i>elitron</i> – <i>teacă</i> , <i>vagin</i> + <i>ptosis</i> - <i>cădere</i>) prolaps vaginal.
ELITROCEL	hernie de intestin subțire, coborât în fundul de sac Douglas și refulând peretele posterior al vaginului, prin vulvă.
ELIXIR	preparat farmaceutic format dintr-un amestec de siropuri cu alcoolăți.
ELMSLIE (OPERAȚIA)	operația și lateralizarea crestei tibiale anterioare pentru tratamentul unei condromalacii rotuliene.
ELONGAȚIE	tracțiune, mai mult sau mai puțin intensă sau progresivă, exercitată asupra coloanei vertebrale, cu ajutorul unui dispozitiv mecanic, cu scopul de a ameliora durerile lombare produse prin compresia rădăcinilor nervoase rahidiene.
ELUȚIE	(lat. <i>eluo-lui-lutum</i> – <i>a spăla</i>) proces de dizolvare și separare a substanțelor dintr-o coloană cromatografică prin spălare cu un solvent.
EMACIERE	slăbire exagerată, patologică.
EMASCULARE	ablația testiculelor, castrare.
EMBOLECTOMIE	ablația chirurgicală a unui embolus dintr-un vas.
EMBOLIE	obliterarea unui vas sanguin sau limfatic de un corp străin format dintr-un cheag, fragment neoplazic etc., antrenat în torentul circulator.
EMBOLUS	dop, de origine diferită, care astupă un vas sanguin.
EMBRIOCARDIE	modificări în ritmul bătăilor cardiace asemănătoare bătăilor cardiace ale embrionului; cele două pauze au durată egală, ritm accelerat.
EMBRIOGENIE	dezvoltarea embrionului.
EMBRIOLOGIE	ramură a biologiei care studiază formarea și dezvoltarea embrionului.
EMBRION	prima stare a unei ființe vii, de la fecundarea ovulului până la formarea deplină a organelor.
EMBRIONAT	fecundat; conținând un embrion.
EMBRIOPATIE	orice boală sau leziune ce afectează embrionul, care survine în primele trei luni de sarcină și care este responsabilă de malformații.
EMENAGOG	care provoacă apariția menstruației.
EMESIS	act reflex prin care conținutul stomacului este expulzat afară prin gură la mamifere monogastrice și din gușă la păsări.
EMETIC	producător de vărsături.
EMETIZANT	nume dat unor substanțe, care introduse în tubul digestiv provoacă vomă.
EMETROPIE	vedere normală în care razele, indiferent de la ce distanță pornesc, cad pe retină.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

EMEZĂ	sin. emesis, vomă, act reflex prin care conținutul stomacului este expulzat prin gură la monogastrice și prin gușă la păsări..
EMFIZEM	<ol style="list-style-type: none"> 1. (gr. <i>en – înăuntru + physa – suflu</i>), infiltație difuză de gaze în țesutul celular, 2. emfizem pulmonar alveolar, caracterizat prin dilatarea permanentă a alveolelor cu pierderea elasticității pereților, 3. acumulare de aer în țesuturi.
EMFIZEMATOS	<ol style="list-style-type: none"> 1. care are însușirile enfizemului; 2. care este suferind de enfizem.
EMINENȚĂ	ridicătură osoasă.
EMINENȚĂ HIPOTENARĂ	proeminența rotunjită situată pe partea externă a palmei, este formată din mușchi scurți, atașați degetului al cincelea.
EMINENȚĂ TENARĂ	proeminența rotunjită situată pe partea externă a palmei, este formată din mușchi scurți, atașați policelui (flexor, adductor și opozant).
EMI SCANNER	primul aparat de tomografie axială informatizată, realizat în laboratoarele firmei EMI, este un tomograf cu raze X, care utilizează orice informație oferită de traversarea razelor X.
EMISFERĂ CEREBRALĂ	fiecare din cele două jumătăți ale creierului anterior propriu-zis, separate prin coasa cerebrală, dispuse simetric față de planul sagital median, suprafața emisferei este străbătută de scizuri care delimitează lobi și prin șanțuri care separă circumvoluții.
EMISIUNE	scoaterea de lichide din organism (sânge, urină).
EMOLIENT	substanță medicamentoasă care are proprietatea de a înmuia pielea după aplicarea ei pe suprafața cutanată.
EMONCTUAR	(lat. <i>emungo-xi-ctum-ere – a trage în afară</i>) termen utilizat pentru organele care au destinația de a elimina din organism deșeurile nutriției.
EMOTIVITATE	capacitatea de a reacționa afectiv la impresiile percepute.
EMOȚIE	reacție afectivă vie, însoțită de manifestări neurovegetative declanșate de o situație deosebită, agreabilă sau dezagreabilă, cele patru emoții de bază sunt: bucuria, tristețea, mânia și teama.
EMPATIE	identificarea cu altul, preluându-i sentimentele.
EMPERIPOIEZĂ	aptitudinea limfocitelor mici de a traversa alte celule, în special a celor ce constituie învelișurile endoteliale vasculare.
EMPIEM	acumulare de puroi în cavități anatomice ale organismului.
EMPIREUMATIC	(gr. <i>en + pyros - foc</i>) termen folosit pentru mirosul care rezultă când se supun distilării, materii de origine animală sau vegetală.
EMPIRIC	activitate bazată numai pe experiență.
EMPLASTRU	bandă din pânză prelucrată chimic încât devine impermeabilă și adezivă la epiderm, utilizată pentru acoperirea pielii sau pentru fixarea unor pansamente mici.
EMPROSTOTONUS	contractie tonică a flexorilor capului, acesta fiind aplecat înainte și în jos.
EMULGATOR	substanță care determină formarea unei emulsii stabile.
EMULSIE	lichid lăptos obținut prin amestecul apei cu un corp gras fin divizat rezultând o suspensie; dispersarea unui lichid insolubil într-un alt lichid (de obicei apă).
ENANTEM	pete roșii care se pot observa pe mucoase.
ENARTROZĂ	articulație în care cavitatea înconjoară mai mult de jumătate capul articular (articulația coxo-femurală).
ENCANTIS	hipertrofia sau tumefierea caruncului lacrimal.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

ENCEFAL	parte a sistemului nervos central, situată în cutia craniană și anume: cele două emisfere cerebrale și diencefalul, cerebelul și trunchiul cerebral.
ENCEFALITĂ	inflamație cu etiologie variată a țesutului nervos cerebral, caracterizată prin leziuni alternative exsudative și proliferative ale celulelor gliale.
ENCEFALINE	polipeptide izolate din creierul mamiferelor, dotate cu activitate analgetică, analoagă morfinei; aceste peptide se fixează pe receptorii unor celule nervoase prin extremitatea lor care prezintă un lanț de tirozină N-terminală, a cărei conformație este asemănătoare celei a opiaceelor.
ENCEFALOCEL	hernia encefalului sau hernia meningelor encefalului printr-o deschidere a craniului prin lipsa de sudură a oaselor.
ENCEFALOID	se spune despre o tumoră cu aspectul și consistența creierului.
ENCEFALOMALACIE	ramoliment cerebral.
ENCEFALOMIELITĂ	neuroinfecție caracterizată prin leziuni inflamatorii în encefal și măduvă.
ENCEFALOPATIE	denumire generică dată unui complex simptomatic polimorf care exprimă o suferință difuză a encefalului, determinată de cauze variate.
ENCEFALOZĂ	afecțiune degenerativă a creierului de natură neinfecțioasă.
ENCONDRALE	care se găsește ori se formează în interiorul unui cartilaj sau a unui țesut cartilajinos.
ENCONDROM	condrom care apare în substanța medulară a unor oase.
ENDANGEAITĂ	inflamația intimei vaselor sanguine.
ENDARTERĂ	tunica internă a arterelor.
ENDARTERITĂ	inflamația intimei arterelor.
ENDARTERITĂ OBLITERANTĂ	formă de endarterită, mai ales la nivelul arterelor mici ale membrelor inferioare, cu îngroșarea circumscrisă ce stenozează lumenul vasului, ducând la obliterarea lui.
ENDEMIE	situație epidemiologică în care într-un anumit teritoriu, prezența agentului infecțios este permanentă iar cazurile de îmbolnăviri umane se produc constant.
ENDOBLAST	sin. endoderm
ENDOCARD	membrană subțire care căpтуșește cavitățile inimii.
ENDOCARDITĂ	afecțiune inflamatorie exudativă și proliferativă a endocardului, inflamație de natură microbiană.
ENDOCAVITAR	care se găsește sau se produce în interiorul unei cavități organice.
ENDOCERVICAL	care este situat în interiorul colului uterin.
ENDOCERVICITĂ	inflamația mucoasei interne a colului uterin.
ENDOCERVIX	mucoasa internă a colului uterin.
ENDOCONDRALE	partea internă a unui cartilaj.
ENDOCRANIU	suprafața interioară a craniului; uneori se referă la dura mater cerebrală.
ENDOCRINE	care se referă la glandele cu secreție internă sau hormoni.
ENDOCRINOLOGIE	ramură a medicinei (disciplină medicală) care se ocupă cu studiul glandelor endocrine.
ENDOCRINOPATIE	afecțiune datorată disfuncției unei glande cu secreție internă.
ENDOCRINOZĂ	afecțiune a unei glande cu secreție internă caracterizată printr-un dezechilibru în activitatea secretorie.
ENDODERM	foița internă a embrionului, din care derivă mucoasa intestinală și glandele anexe din tubul digestiv.
ENDOENZIMĂ	enzimă care își exercită activitatea chiar în celula care o produce.
ENDOFLEBITĂ	inflamația tunicii interne a unei venei.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

ENDOGAMIE	sistem de reproducere a unei populații, care implică o frecvență de încrucișări consanguine mai mare decât cea care ar rezulta din întâlnirea întâmplătoare a gameților.
ENDOGASTRIC	care este situat sau se produce în interiorul stomacului.
ENDOGEN	care este produs în interiorul organismului sau al uneia dintre părțile sale.
ENDOLARINGIAN	care este situat în interiorul laringelui.
ENDOLIMFĂ	lichid care umple cavitățile labirintului membranos.
ENDOMETRIOZĂ	formă difuză de endometriom, cu localizări multiple, uneori foarte variate.
ENDOMETRIOM	endometrioză care evoluează ca o veritabilă tumoră.
ENDOMETRITĂ	inflamația mucoasei uterine.
ENDOMETRU	mucoasă care tapisează interiorul cavității uterine; în cursul vieții femeii, endometrul prezintă o serie de modificări anatomo-funcționale în raport cu stadiul dezvoltării genitale, cu ciclul și gestația.
ENDOMIOMETRITĂ	inflamație a endometrului (mucoasei uterine) și a mușchiului uterin.
ENDOMITOZĂ	duplicarea cromozomilor fără diviziune nucleară; determină fenomenul de endopoliploidie.
ENDONEURAL	care se găsește sau se efectuează în interiorul unui nerv.
ENDOOCULAR	care se găsește sau se efectuează în interiorul globului ocular.
ENDOPARAZIT	parazit care trăiește în interiorul corpului gazdei.
ENDOPLASMĂ	zonă internă granulară și mai puțin transparentă a citoplasmei; sinonim cu granuloplasma.
ENDORFINE	fiecare din polipeptidele izolate din creierul mamiferelor, dotată cu activitate analgezică analoagă morfinei, aceste peptide se fixează pe receptori unor neuroni similar opiaceelor, concentrația endorfinelor crește în creier în numeroase împrejurări fiziologice și psihologice, determinând un efect sedativ față de durere.
ENDOS	lamă de țesut conjunctiv care tapisează cavitatea medulară a oaselor lungi.
ENDOSCOPIE	metodă de examinare prin care pot fi inspectate cavități din interiorul organismului cu ajutorul unor instrumente optice care luminează locul și reflectă imaginea interioară vizibilă prin ocular.
ENDOSPERM	țesut nutritiv la unele semințe, care înconjoară embrionul și este utilizat de acesta în primele faze de dezvoltare; ia naștere în sacul embrionar prin fecundarea nucleului de fuziune (2n) cu nucleul unei spermății (n), urmat de diviziunea succesivă a acestui nucleu al endospermului care este triploid (3n).
ENDOOSMOZĂ	trecerea unei substanțe prin membrana osmotică din afară înspre înăuntru.
ENDOTELIU	strat celular, pavimentos, fin, care captează cavitățile articulare, pungi sinoviale, tendinoase, inima, vasele sanguine etc.
ENDOTELIOM	tumoră alcătuită din celule endoteliale.
ENDOTELITĂ	inflamația unui endoteliu.
ENDOTOXINĂ	substanță toxică produsă de microorganisme și care rămân în microbii ce le produc; trec în mediul ambiant numai după distrugerea microbilor.
ENDOVENĂ	tunica internă a unei vene.
ENDOVITRAL	situat în interiorul corpului vitros.
ENEMA	pară de cauciuc care aspiră și refulează, folosită în orto-rino-laringologie, pentru spălarea conductului auditiv.
ENERGIDĂ	orice unitate (fiziologică sau morfogenetică) protoplasmică uninucleată vie, cu sau fără perete celular.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

ENERGOGEN	generator de energie.
ENGSTROM (APARATUL)	aparat de ventilație pulmonară artificială aplicat unui bolnav.
ENOFTALMIE	retragerea ochiului în fundul orbitei; simptom întâlni în deshidratări ale organismului, stare preagonică, cașexie etc.
ENOLISM	formă de alcoolism prin abuz de vin.
ENOMANIE	nevoia irezistibilă de vin, delir alcoolic acut.
ENOSTOZĂ	producție osoasă formată din țesut compact care umple canalul medular al osului.
ENTAMOEBA	gen de amibă parazită din clasa <i>Rhizopoda</i> ; se dezvoltă în cavitatea bucală.
ENTERALGIE	durere intestinală.
ENTERIC	care se referă la intestinul subțire.
ENTERITĂ	afecțiune intestinală cu caracter inflamator; inflamație a mucoasei intestinale.
ENTERECTOMIE	(gr. <i>enteron</i> + <i>ektome</i> - <i>ablație</i>) operația prin care se rezeacă o porțiune din intestin.
ENTEROANASTOMOZĂ	operație chirurgicală prin care se realizează o comunicație laterală între două anse intestinale.
ENTEROBACTERIACEAE	familie de bacterii făcând parte din ordinul eubacteriales, cuprinzând bacili mobili, cu cili peritrihi, sau imobili, gram negativi, care se dezvoltă ușor pe medii artificiale.
ENTEROBIUS	gen de viermi paraziți din familia <i>Oxyuridae</i> , clasa <i>Nematoda</i> .
ENTEROCATAR	inflamația intestinului având ca rezultat producerea unui lichid seros ce este eliminat la exterior.
ENTEROCOLOSTOMIE	anastomoza chirurgicală între intestinul subțire și colon.
ENTEROCEL	hernia unei anse intestinale.
ENTEROCELIE	<ol style="list-style-type: none"> 1. tip de formare a mezodermului sau mezoblastului la metazoarele tridermice de tip deuterostomian, prin evaginații ale endoblastului, care, ulterior, prin desprinderea de endoblast și dezvoltare dau naștere cavităților celomice ale corpului și unor organe; 2. ipoteză care dă o explicație filogenetică originii mezodermului și celomului.
ENTEROCENTEZĂ	puncția intestinului în caz de dilatare exagerată cu scopul de a evacua lichidele sau gazele.
ENTEROCISTOPLASTIE	procedeu chirurgical având ca scop mărirea unei vezici urinare mici sau de a crea o nouă vezică, cu ajutorul unui segment de intestin subțire sau de colon.
ENTEROCHINAZĂ	enzimă care se găsește în intestin având rolul de a transforma tripsinogenul în tripsină.
ENTEROCOC	vezi streptococcus.
ENTEROCOLITĂ	afecțiune inflamatorie mai mult sau mai puțin întinsă a intestinului subțire și gros, limitată la mucoasă sau extinsă la peretele intestinal în întregime.
ENTERODINIE	(gr. <i>enteron</i> + <i>odyne</i> - <i>durere</i>) durere intestinală.
ENTEROEPIPLOCEL	hernia unei anse intestinale și a epiploonului.
ENTEROGEN	care este produs de intestin.
ENTEROLITE	calculi intestinali.
ENTROMIXOREE	evacuarea prin rect a unor cantități mari de mucus.
ENTEROPATIE	afecțiune localizată pe intestin.
ENTEROPATOGEN	germene care poate provoca o afecțiune la nivelul tubului digestiv.
ENTROPEXIE	operație prin care se fixează o ansă intestinală de peretele abdominal.
ENTEROPLASTIE	operație prin care se realizează o mărire a diametrului unei anse stenozate.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

ENTEROPTOZĂ	căderea masei intestinale; simptom observat în caz de ascită, slăbire exagerată, rahitism.
ENTERORAFIE	sutura unei plăgi intestinale.
ENTERORAGIE	hemoragie intestinală.
ENTEROSPASM	spasm dureros al intestinului.
ENTEROSOLUBIL	substanță ce se poate dizolva la nivelul intestinului.
ENTEROSTENOZĂ	micșorarea lumenului intestinal datorită strâmtării pereților săi.
ENTEROSTOMIE	operație prin care se stabilește o deschidere a unei anse intestinale în afară prin deschiderea peretelui abdominal; fistulă intestinală.
ENTEROTOM	instrument în formă de foarfecă având o ramură mai lungă și cu capătul bont cu care se poate deschide intestinul în lungul său; pensă specială pentru a crea un anus artificial.
ENTERO-HEPATITĂ	inflamație necrotică a cecumului și a ficatului.
ENTEROVIRUS	grup de virusuri care se multiplică de preferință în tubul digestiv; din el fac parte virusul poliomielitei și echovirusurile.
ENTITATE MORBIDĂ	ansamblu de manifestări patologice caracterizate prin constanța și gruparea lor, formând un tot individualizat.
ENTOMOFAG	insectivor, care mănâncă insecte.
ENTOMOFILIE	grup de plante alogame adaptate la polenizarea cu ajutorul insectelor.
ENTOMOLOGIE	(gr. <i>entomos</i> – tăiat în două, <i>entoma</i> – insectă, <i>logos</i> - studiu) ramură a zoologiei care studiază insectele.
ENTORSĂ	afecțiune articulară rezultând dintr-o distensiune bruscă, cu deșirarea ligamentelor dar fără o deplasare permanentă a suprafețelor articulare.
ENTROPION	răsucirea pleoapelor înspre globul ocular.
ENUCLERE	1. operație prin care se elimină o tumoră încapsulată prin secționarea capsulei; 2. operație prin care se scoate globul ocular din orbită.
ENUREZIS	pierdere involuntară a urinei, de obicei în timpul nopții, întâlnită mai frecvent la copii cu tulburări nevrotice sau cu malformații congenitale.
ENZIMĂ	sin. ferment; substanță produsă de anumite celule vii care accelerează reacțiile chimice în celulă.
ENZIMĂ ADAPTIVĂ	enzimă produsă de un organism, în cantități apreciabile, numai ca răspuns la necesitatea metabolizării unor constituienți ai mediului.
ENZIME INDUCIBILE	enzime a căror rată de sinteză poate fi ridicată în cazul prezenței în celulă a unor inductori.
ENZIMOPATIE	afecțiune cauzată de o modificare enzimatică ereditară.
ENZOOTIC	care afectează animalele; boală limitată la o anumită localitate, climat sau sezon; poate reapare periodic sau intermitent.
EOCEN	prima, după unele clasificări a doua, epocă în perioada terțiară a erei cenozoice; în această perioadă devin dominante mamiferele.
EOZINĂ	colorant acid roz, roșu (în soluție apoasă) sau violaceu (în soluție alcoolică), folosit ca antiseptic extern și pentru colorația histologică, bacteriologică, ori a unor produse cosmetice.
EOZINOCIT	celulă care fixează eozina, colorându-se în roșu.
ENZOOTIE	boală infecțioasă la animale, extinsă pe o suprafață delimitată unde agentul patogen se găsește în permanență.
EOZINOFILIE	nume dat unor leucocite a căror granule se colorează cu eozină.
EOZINOFILIE	înmulțirea eozinofilelor peste procentul normal (apare în helmintoze, astm bronșic etc.
EOZINOFILIA TISULARĂ	prezența polinuclearelor eozinofile în număr anormal de mare în țesuturi, hotărâtoare pentru diagnosticul unor afecțiuni tumorale sau inflamatorii.
EOZINOPENIE	scăderea numărului de granulocite eozinofile din sânge.

EPANȘAMENT	prezența unui lichid normal sau patologic într-o cavitate sau țesut în care nu ar trebui să fie în mod normal.
EPARVEN	sin. spavan, exostoză situată la fața inferioară și internă a jaretului la cabaline și bovine.
EPENDIM	epiteliu care căptușește canalul central al măduvei spinării, trunchiului cerebral, ventriculii cerebrali.
EPENDIMITĂ	inflamația endoteliului care tapisează endimul.
EPENDIMOM	tumoră benignă compusă din celule endimare uniforme, dispuse în rozete, canale și pseudorozete perivascularare, evoluția obișnuită este cea a unei tumori cu creștere lentă, timp de câțiva ani, dar se admite existența unor forme anaplastice.
EPL...	suffix care are semnificația: pe, peste, după, prin sau de repetare.
EPICANT(US)	repli semilunar al pielii, aproape vertical și de obicei simetric, care acoperă câteodată unghiul intern al ochiului, fără să adere la el, procesul este prezent în mod normal la unele rase, mai ales rasa galbenă.
EPICARD	foiță externă a cordului; sinonim cu pericardul visceral.
EPICONDIL	care este situat pe condil (sferă, bilă, vârf).
EPICONDILALGIE	durere localizată la epicondil, de obicei în urma unei inflamații a regiunii.
EPICONDILITĂ	afecțiune dureroasă a epidermului humeral datorată unor fenomene de suprasolicitare funcțională a inserțiilor musculare epicondiliene.
EPICOTIL	porțiune a tulpinii plantei situată deasupra cotiledoanelor.
EPICUTANAT	care se găsește pe piele.
EPIDEMIE	boală contagioasă care afectează în mod rapid populația umană pe o suprafață teritorială mai mult sau mai puțin întinsă, răspândită la mai multe persoane.
EPIDERMIS	pătură externă, epitelială, protectoare a pielii, situată peste chorium.
EPIDERMODERMITĂ	inflamație a epidermului și dermului.
EPIDERMOFIȚIE	boală de piele datorată unor ciuperci microscopice care se localizează în epiderm (piele), fără a afecta părul.
EPIDERMOID	asemănător cu epiderma.
EPIDERMOMICOZĂ	dermatomicoză superficială; afectează stratul epidermic al pielii și fanerele.
EPIDERMOPHITON	gen de dermatofiti din familia <i>Gymnoasceae</i> , clasa <i>Ascomycetes</i> .
EPIDIDIM	canal care continuă canaliculele eferente ale testiculului și se găsește în afara lui.
EPIDIDIMITĂ	inflamația epididimului.
EPIDURAL	care este situat sau are loc pe suprafața externă a durei mater.
EPIDURITĂ	inflamația țesutului aflat în contact direct cu fața externă a durei mater.
EPIFENOMEN	simptome accesorii, accidentale, în cursul unei afecțiuni, fără a fi în legătură cu această afecțiune.
EPIFITE	1. plante care trăiesc pe alte plante; 2. criptogame parazitare pe pielea animalelor.
EPIFIZAR	referitor la epifiză, al epifizei.
EPIFIZĂ	extremitatea unui os, atașată pentru un timp de corpul acestuia prin intermediul carginajului de conjugare după a cărui osificare face corp comun cu restul osului.
EPIFIZIODEZĂ	separarea cartilajelor de conjugare ale unui os, vizând încetinirea sau oprirea creșterii unui osului.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

EPIFIZIOLIZĂ	separarea epifizei unui os, datorită unei tulburări în dezvoltarea cartilajului său de conjugare.
EPIFIZITĂ	inflamația unei epifize.
EPIFRENIC	care este situat deasupra diafragmului.
EPIFORĂ	scurgere de lacrimi datorită, fie unei obstrucții a canalului lacrimal, fie secreției exagerate a glandei lacrimale.
EPIGASTRALGIE	durere în regiunea epigastrică.
EPIGASTRIC	al epigastrului.
EPIGASTRIUS	formă de monstru dublu având un geamăn parazit sau o parte atașată de regiunea epigastrică a celuilalt.
EPIGASTRU	partea superioară a abdomenului.
EPIGENEZĂ	teorie elaborată pe baza cercetărilor embriologice de Wolff (1733-1794) și dezvoltată de Baer (1792-1826) conform căreia țesuturile și organele apar treptat, de novo, în cursul ontogeniei, din țesuturi și structuri mai simple, formate anterior.
EPIGLOTĂ	fibrocartilaj mobil așezat anterior și deasupra laringelui.
EPILEPSIE	sindrom de suferință cerebrală datorat unor cauze extrem de variate.
EPILEPTIC	suferind de epilepsie.
EPILEPTOGEN	care produce epilepsie sau provoacă fenomene epileptice.
EPIMERIT	(gr. <i>epi</i> – <i>prin</i> + <i>meros</i> - <i>parte</i>) aparat de fixare al unor paraziți din ordinul <i>Gregarinida</i> , clasa <i>Sporozoa</i> la peretele intestinal al gazdei, de obicei o insectă.
EPINEFROM	neoplasm al glandelor suprarenale.
EPIPLOCEL	hernia epiploonului.
EPIPLOITĂ	inflamația epiploonului.
EPIPLOON	sin. omentum; ligamente ale stomacului.
EPIPLOPEXIE	operație prin care se fixează epiploonul la peretele abdominal.
EPISCLERITĂ	inflamația țesutului celular care acoperă sclera sau chiar a sclerei.
EPISPADIE	deschiderea anormală a uretrei pe fața dorsală a penisului.
EPISTASIE	mascarea expresiei fenotipice a unei gene sau a unor gene de către o altă genă sau gene nealele; gena a cărei expresie este inhibată de către gena epistatică se numește hipostatică, iar fenomenul se numește hipostasie.
EPISTAXIS	hemoragie nazală produsă prin lezarea unui vas sanguin.
EPITELIAL	al epiteliului.
EPITELIOM	tumoare epitelială.
EPITELIU	țesut compus din celule unite între ele cu o cantitate redusă de ciment intercelular.
EPITELIZARE	dezvoltarea epiteliului peste suprafața unui alt țesut.
EPIZIOCEL	hernie în regiunea perineo-vulvară.
EPIZIORAFIE	sutura vulvei utilizată în prevenirea sau tratamentul prolapsului vaginal sau uterin.
EPIZOM	element genetic neesențial, format din ADN, prezent în numeroase celule bacteriene, favorizează conjugarea și recombinarea.
EPIZOOTIE	boală contagioasă ce se răspândește rapid peste tot efectivul de animale dintr-o specie, sau mai multe specii, ce se găsesc într-un teritoriu mai mult sau mai puțin întins.

EPOCA PIETREI	perioadă în cultura materială umană în care au fost utilizate unelte din piatră; ea este situată în pleistocen și începe odată cu desprinderea omului din lumea animală și cuprinde o lungă perioadă din istoria omenirii.
EPUIZANT	care epuizează.
EPUIZARE	sin. extenuare; stadiul extrem al oboselii.
EPULIS	tumoare care apare la gingie cuprinzând baza osoasă.
EPURAȚIE	sin. epurare; termen utilizat pentru procesele de purificare a diferiților factori de mediu sau a unor lichide biologice.
EQUISETALE	coda calului; ordin <i>Equisetales</i> de pteridofite, reprezentat printr-un singur gen (<i>Equisetum</i>); plantă erbacee, perenă, cu rizomi și două feluri de tulpini aeriene: fertile și sterile.
ERĂ GEOLOGICĂ	diviziune a timpului în trecutul istoric al Pământului; fiecare eră geologică se caracterizează prin schimbări profunde în scoarța terestră, în climă, în evoluția organismelor vii.
ERADICARE	1. în patologia infecțioasă: dispariția totală, definitivă a unei boli endemoepidermice; 2. în patologia generală: dispariția unei boli pe un teritoriu dat.
ERATIC	(lat. <i>erro-are</i> – a rătăci) caracterul neregulat sau rătăcitor al unui simptom (durere, tumefacție etc.).
ERBIVORE	grup de animale mamifere care se hrănesc cu vegetale.
EREȚIE	creșterea în volum a unui organ erectil în urma acumulării de sânge.
EREDITAR	care se moștenește; transmis din generație în generație.
EREDITATE	totalitatea funcțiilor care asigură transmiterea caracterelor în succesiunea de generații.
EREDITATE CITOPLASMATICĂ	ereditate controlată de factori ereditari denumiți plasmagene, localizați în citoplasmă, în afara nucleului, respectiv în afara cromozomilor.
EREDITATE CRISS-CROSS	mecanism de transmitere încrucișată a caracteristicilor determinate de gene înlănțuite în cromozomul X; astfel, părintele matern transmite caracteristicile sale descendenților de sex mascul, iar părintele de sex mascul transmite caracteristicile sale descendenților de sex femel.
EREDITATE INTERMEDIARĂ	mod de manifestare a eredității datorită dominanței incomplete; în acest caz fenotipul heterozigoților este intermediar între formele parentale homozigote fiind controlat de acțiunea unei perechi heterozigote de alele care manifestă dominanța incompletă.
EREDO-COLATERALE	informații primite de la pacient privind bolile avute de rudele apropiate (mamă, tată etc.).
EREDOPATIE	afecțiune moștenită și care se transmite descendenților.
ERETISM	stare de hiperexcitabilitate a unui organ oarecare, generatoare de tulburări funcționale de diverse grade.
ERGASTOPLASMĂ	ribozomi care posedă componente citoplasmice și care reprezintă zone bazofile; la microscopul electronic ribozomi apar atașați de reticulul endoplasmatic.
ERGOGRAF	aparat de înscris travaliul unui mușchi sau grupă de mușchi.
ERGONE	substanțe biologice care au rolul de a stimula funcțiile organismului.
ERITEM	înroșirea congestivă a pielii; circumscris sau difuz, dispăre la presiune.
ERITEMATODES	dermatoză acută, subacută sau cronică, polietiologică.
ERITRASMA	sin. boala Bahrensprung; epidermomicoză superficială, datorată parazitului <i>Microsporon minutissimum</i> ; localizată la marile plici.
ERITROBLAST	celulă inițială din care ia naștere eritrocitul.
ERITROCIT	globulă roșie, celulă fără nucleu la mamifere, cu nucleu la păsări, cu conținut mare de hemoglobină; sinonim cu normocit, cu hematie, cu normoplast.
ERITROCLAZIE	fragmentarea eritrocitelor.
ERITRODERMIE	afecțiune manifestată prin roșeață a pielii, apariție de edeme, vezicule, descumare.
ERITROFOBIE	frica de culoarea roșie manifestată la animale prin agresivitate, eritroliză.

ERITROLIZĂ	distrugerea și dizolvarea eritrocitelor evidentă prin hemoglobinurie.
ERITROPENIE	diminuarea numărului de eritrocite; sinonim cu eritrocitopenie.
ERITROPOIEZĂ	proces de diferențiere (formare) a eritrocitelor la vertebrate; în organele hematopoietice ale mamiferelor acest proces se desfășoară în stadiile de: perieritroblast, macoblast, normoblast și normocit; această formațiune evoluează spre stadiul de reticulocit, care părăsește organul hematopoietic dând naștere eritrocitului adult.
ERITROMEALIE	sin. acromegalie, boala Weir-Mitchell, boala Gerhardt, paralizia vasomotorie a extremităților; angioneuroză primitivă sau secundară a extremităților; constă dintr-un eritem dureros și fierbinte, prin vasodilatație intensă și hipertensiune.
ERITROMICINĂ	antibiotic izolat din culturile de <i>Streptomyces erythreus</i> , activ în infecțiile cu germeni gram pozitivi.
ERITROPOIEZĂ	proces de formare a globulelor roșii (hematiilor).
ERITROPSINĂ	(gr. <i>erythros</i> + <i>opsis</i> - <i>vedere</i>), sin. rodopsina, purpura retiniană, pigment roșu care există în celulele cu bastonaș din retină având rol de vedere.
ERIZIPEL	dermită acută provocată de streptococul hemolitic; puțin contagioasă.
ERMETIC	care astupă, închide perfect; nu permite schimbul de aer sau gaze.
EROZIUNE	leziune organică rezultând dintr-o pierdere circumscrisă de substanță interesând straturile superficiale.
ERUCTAȚIE	eliminarea pe cale eso-orală de gaze sau de mici cantități de suc gastric din stomac.
ERUPȚIE	1. termen generic utilizat mai ales în dermatologia și patologia infecțioasă pentru cele mai variate modificări ale tegumentului; 2. momentul când unul sau mai mulți dinți perforează gingia.
ESCARĂ	necroză tisulară rezultată prin acțiunea distructivă a unor agenți fizici sau chimici asupra țesuturilor normale prin pierderea troficității.
ESCHERICHIA	gen de bacterii din familia <i>Enterobacteriaceae</i> , cuprinzând bacili în general mobili, gram negativi.
ESCHERICHIA COLI	bacil mobil, gram negativ, care se dezvoltă pe mediile obișnuite de cultură.
ESCHILĂ	mic fragment de os în caz de fractură cominutivă.
ESCORIAȚII	zgârietură.
ESCULINĂ	substanță glicozidă, extrasă din scoarța castanului sălbatic, care se folosește ca febrifug, antinevralgic și antireumatic.
ESOFAG	tub care leagă cavitatea bucală (gura) cu stomacul.
ESOFAGIAN	referitor la esofag; al esofagului.
ESOFAGITĂ	proces inflamator al esofagului.
ESOFAGORAGIE	hemoragie din peretele esofagului.
ESOFAGOTOMIE	deschiderea esofagului prin secționarea peretelui său.
ESTER	compus format prin combinarea unui acid organic cu un alcool.
ESTEZIE	sensibilitate.
ESTEZIOGEN	care provoacă sensibilitate exagerată.
ESTRADIOL	hormon steroid prezent în ovar, în placentă, în testicul, în urină etc., principalul foliculoid ovarian.
ESTROGEN	hormon natural sau compus de sinteză care provoacă dezvoltarea organelor sexuale accesorii a caracterelor secundare sexuale feminine.
ESTRO-PROGESTATIVE	preparate care conțin hormoni feminini (estrogeni și progesteron).

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

ESTRU	fază a ciclului sexual la mamifere în care se produce expulzarea ovulului de către ovar.
ETALONARE	operație de gradare sau verificare a stării unui instrument de măsură, astfel încât valorile indicate de acesta să corespundă valorilor fixe a unei anumite unități de măsură.
ETILIC	care conține etil.
ETILISM	sin. alcoolism.
ETIOLOGIE	studiul cauzelor bolilor și al diferiților factori care le determină.
ETOLOGIE	(gr. <i>ethos</i> – obicei + <i>logos</i>) ramură a zoologiei care se ocupă cu studiul comportării și deprinderilor organismelor animale în mediul natural obișnuit de viață.
ETMOID	os cranial având mai multe orificii.
ETUVĂ	(lat. <i>stuba</i> – ladă, cutie), aparat format dintr-o cutie care se închide ermetic în care se poate ridica temperatura peste 100°C, destinat sterilizării a diferite materiale.
EU...	(gr. <i>ey</i>) particulă așezată la începutul unui cuvânt compus, care are semnificația de bun, bine, drept, ușor, uneori dă sensul de ușurință în..., sau amplificarea unei funcții.
EUCARIOTE	organisme care au nucleu bine conturat și delimitat față de citoplasmă.
EUCRAZIE	termen utilizat de medicii antichității și care însemna un amestec corect între diferite umori ale organismului din care rezultă starea de bună sănătate.
EUCROMATINĂ	substanță cromozomală care se colorează normal și care trece printr-un ciclu regulat de spiralizare și despiralizare în timpul diviziunii celulare, zonele eucromatice cuprind principalele gene.
EUFORIE	<ol style="list-style-type: none"> 1. senzație de bine, de încredere în sine, care corespunde fie unei ameliorări reale a sănătății, fie unei iluzii; 2. stare de fericire, de beatitudine.
EUFORIZANT	care generează, provoacă starea de euforie.
EUGENIE	ramură a geneticii care se ocupă cu studiul posibilităților și factorilor care pot contribui la îmbunătățirea sau înrăutățirea caracteristicilor ereditare morfofiziologice și sufletești ale omului.
EUPARIFIUM	(gr. <i>ey</i> + <i>paryphes</i> – împins în afară) parazit din familia <i>Echinostomatidae</i> , clasa <i>Trematoda</i> , care parazitează la carnișierele domestice și sălbatice.
EUPEPTIC	substanțe care pot favoriza digestia.
EUPICNOZĂ	colorarea și spiralizarea normală a unor cromozomi sau segmente de cromozomi.
EUPLOIDIE	noțiune care indică un cariotip format dintr-un număr de cromozomi ce reprezintă exact multiplul numărului de bază sau numărului monoploid (simbolizat X) de cromozomi; în celulele somatice ale euploizilor se poate găsi un singur set de cromozomi la monoploizi –x, două seturi la diploizi – 2 x, și mai multe seturi la poliploizi -3 x la triploizi, 4 x la tetraploizi.
EUPNEE	respirație normală ca amplitudine, frecvență și ritm.
EUPRAXIE	(gr. <i>ey</i> + <i>praxis</i> - acțiune) facultatea de a coordona și grada mișcările cu scopul urmărit.
EURIHALINE	care sunt adaptate la o mare variație a salinității mediului.
EURIHELMINTS	(gr. <i>eyrys</i> – lat, <i>trema</i> – orificiu + <i>helmins</i> - vierme) trematod care parazitează în intestin la carnivore.
EURIPTERIDE	ordin de artropode marine care cuprinde numai forme fosile, din paleozoic, unele de dimensiuni mari, până la 1,80 m lungime; care au înfățișare de scorpiion.
EURITMIE	puls cu ritm regulat.
EURITREMA	(gr. <i>eyrys</i> + <i>trema</i> – orificiu), trematod cu ventuză mare care parazitează în canalele pancreatice sau biliare și duoden la om și rumegătoare.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

EURITROF	(gr. <i>eyrys + trophein – a mânca</i>), sin. polifagi, ectoparaziți hematofagi care sunt adaptați pentru gazde din specii diferite
EURIXEN	(gr. <i>eyrys + xenos - gazdă</i>) parazit care are ca gazdă un grup zoologic foarte vast, mai multe specii de animale.
EUSISTOLIE	(gr. <i>ey – bun, systole – care se strânge</i>) activitate cardiacă normală.
EUSTRONGILUS	(gr. <i>ey + strog-gylos - rotunjit</i>) nematod din familia <i>Dioctophymoidea</i> care se găsește în tubul digestiv la găscă și rață.
EUTANASIE	(gr. <i>ey + tanathos - moarte</i>) modalitate de-a produce moartea fără suferință.
EUTIROIDIE	stare de funcționare normală a tiroidei.
EUTOCIE	(gr. <i>ey + tokos - naștere</i>) naștere normală, ușoară.
EUTROFIE	(gr. <i>ey + trophe - nutrit</i>) individ bine și corect alimentat, al cărui organism se dezvoltă armonios.
EVACUARE	eliminarea a conținutului unui organ sau a unei formații patologice.
EVENTRAȚIE	ieșirea organelor din cavitatea abdominală printr-o plagă accidentală sau operatorie a pereților cavității.
EVISCERAȚIE	(gr. <i>e + viscera - viscere</i>) scoaterea organelor din cavitatea abdominală și toracică după moartea animalului, scoaterea globului ocular din orbită.
EVULSIE	(lat. <i>evulsio - smulgere</i>) operație prin care se scoate o porțiune din organism prin smulgere.
EVOLUȚIE	dezvoltarea treptată a organismelor în cursul generațiilor succesive, prin acumularea variațiilor ereditare folositoare datorită selecției naturale.
EX ...	particulă care dă sensul de întărire a înțelesului pentru afară, lipsă, terminare, origine etc.
EXACERBARE	(lat. <i>ex – întărire + acerbus - aspru</i>) intensificare.
EXANTEM	modificare de culoare și aspect a pielii; apare cu un caracter eruptiv în cursul unora din bolile infecțioase sau dermatologice.
EXCIPIENT	substanță farmacologic inactivă, în care se încorporează una sau mai multe substanțe active, pentru a deveni consumabile și manipulabile.
EXCITABILITATE	capacitatea țesuturilor vii de a răspunde la diferiți stimuli prin reacții specifice.
EXCIZIE	secționarea și scoaterea din organism a unei porțiuni de țesut sau organ pe cale chirurgicală.
EXCORIAȚIE	jupuire ușoară a pielii.
EXCRESCENȚĂ	formațiune delimitată situată la o anumită suprafață care a rezultat din proliferarea accentuată a unui țesut.
EXCREȚIE	fenomen prin care sunt eliminate anumite produse, fie din unele glande, fie din organism.
EXEREZĂ	ablația unei părți inutile sau vătămătoare din organism.
EXFOLIAȚIE	eliminarea sub formă de lamele a straturilor superficiale ale pielii.
EXINĂ	membrana externă a grăunciorului de polen; obișnuit, este prevăzută cu sclupturi caracteristice, care pot fi utilizate în identificarea speciilor.
EXITUS	sfârșitul unei boli; moartea individului.
EXOCARDIE	ectopie cardiacă în afara cutiei toracice.
EXOCARP	stratul extern al pericarpului.
EXOCRIN	caracterul produșilor de secreție externă a unor glande de a fi eliminați prin intermediul unui sau mai multor canale excretorii.
EXODERM	strat specializat, situat în rădăcină sub rizodermă, alcătuit din unul sau mai multe straturi de celule mari, suberificate, poliedrice; după căderea perilor sugători dă naștere zonei aspre.

EXFOLIERE	eliminarea, sub formă de lamele, a unor părți necrozate, sin. descuamație.
EXOFTALMIE	propulsia în afară a globului ocular.
EXOGEN	sin. extern; care provine sau acționează din afară.
EXOMFALOCCEL	(lat. <i>ex</i> + <i>omphalos</i> - <i>ombilic</i>) hernie ombilicală
EXOPEPTIDAZĂ	sistem enzimatic care catalizează hidroliza extracelulară a peptidelor.
EXOSCHELET	structură rigidă, cu rol de schelet în afara corpului sau situată în tegument; este prezent la unele artropode, moluște (scoica) și vertebrate (unii pești, broasca țestoasă).
EXOSEROZĂ	(lat. <i>exo</i> + <i>serum</i> - <i>ser</i>) afecțiune cutanată caracterizată prin multiple vezicule care se sparg și lasă să se scurgă la exterior o mare cantitate de serozitate
EXOSMOZĂ	(gr. <i>ex</i> + <i>osmos</i> – <i>acțiunea de a străbate</i>) trecerea unei substanțe prin membrana osmotică din interior spre exterior.
EXOSTOZĂ	sin. os mort; tumoră osoasă care apare la suprafața unui os;
EXOTOXINE	(gr. <i>exo</i> + <i>toxos</i> - <i>otrăvă</i>) substanțe de natură proteică cu acțiune dăunătoare eliminate în mediu de unii microbi.
EXPECTAȚIE	(lat. <i>expectare</i> - <i>așteptare</i>) atitudinea de așteptare a medicului pentru a observa evoluția unei boli pentru stabilirea diagnosticului și instituirea tratamentului.
EXPECTORAȚIE	eliminarea produșilor de secreție din aparatul respirator.
EXPERTIZĂ	examen făcut de persoane competente, cu experiență privind o problemă.
EXPLORARE	1. cercetare amănunțită, clinică sau de laborator, în vederea stabilirii diagnosticului; 2. intervenție chirurgicală exploratorie.
EXPRESIVITATE	gradul în care o genă produce un efect fenotipic; tipul sau gradul de manifestare fenotipică a unei caracteristici controlată de o genă; depinde de genotip și de condițiile de mediu.
EXPULZIE	în obstetrică, eliminarea fătului sau a placentei din cavitatea uterină.
EXSICOZĂ	deshidratare.
EXSUDAT	lichid extravazat într-un focar inflamator sau cavitate, ca urmare a creșterii presiunii sanguine în vasele mici și capilare.
EXTEMPORANEU	preparat sau administrat fără amânare.
EXTEROCEPTOR	receptori situați în organele de simț, care detectează stimuli din afara organismului; după modul de recepționare a excitațiilor, la om și animalele superioare, exteroceptorii pot fi: telereceptori, chemoreceptori și receptori de contact.
EXTIRPARE	acțiunea de înlăturare, de scoatere pe cale chirurgicală a unui organ bolnav, a unei tumori etc.
EXTRACT	preparat medicamentos obținut prin menținerea de produși vegetali sau animalii într-un lichid care apoi este supus evaporării obținându-se astfel concentrația dorită.
EXTRANUCLEAR	care este localizat în afara nucleului, în citoplasmă.
EXTRASISTOLĂ	(lat. <i>extra</i> + gr. <i>systole</i> – <i>care se strânge</i>) contracție suplimentară de origine ectopică a cordului înaintea sistolei care produce modificarea ritmului, spre o amplitudine mai mică decât contracția normală.
EXTRAVAZARE	fenomen de trecere a serului sau limfei din vasele sanguine și limfatice în țesuturile înconjurătoare.
EXTRINSEC	care provine din exterior sau din altă regiune a organismului.
EXTROVERTIT	individ care, după Jung, dă importanță mai ales lumii exterioare, în care își găsește plăcerile; care exprimă ușor sentimentele și gândurile sale și care se adaptează bine mediului ambiant.
EXUBERANT	în patologie, care este caracterizat prin proliferarea sau producerea abundentă, excesivă, ex. calus exuberant.
EXULCERAȚIE	sin. cu eroziune.
EZERINĂ	sin. fiziostigmină; alcaloid cu nucleu indolic izolat din <i>Physostigma venenosum</i> .

